

mỗi lần nhờ cậy ông Hoàng hợp tác C.I.A. đều phải trả bạc triệu. Ông Si-mít vẽ luôn 6 con dê-rô trước khi căn dặn Nicôn đừng đại khờ khen ngợi Văn Bình. Vì càng được khen, Văn Bình càng gãi tăng «tà-líp».

Nicôn đã khôn ngoan ngậm miệng nhưng Văn Bình đã đọc thấu ý nghĩ của hắn trong tia mắt ngượng ngùng. Chàng vỗ vai hắn:

— Lái đi, còn mơ màng gì nữa ? Anh yên tâm, chuyến này tôi sẽ làm rề-dúc-xông cho ông cụ Si-mít.

Nicôn cười gượng không đáp. Văn Bình dựa lưng vào ghế, đốt điếu Salem mới. Chàng không tậu xe Vôn-va-gen bao giờ mặc dầu loại xe này khét tiếng bền bỉ nhất thế giới, sửa chữa lại dễ và giá tiền lại phải chăng. Vì thật ra vấn đề bền bỉ và rề-rề không phải là vấn đề làm chàng quan tâm. Nhưng nếu thiếu tiền, và phải mua Vôn-va-gen, chàng cũng sẽ vứt nó vào góc ga-ra, vì xe gì mà chạy chậm như rùa bò, loại mới ra lò còn đáng chê hơn nữa: ghế ngồi của nó đã cứng đét, lại thẳng ro, cái dựa đầu dính chặt vào ghế nên lúc nào cũng phải ngồi thẳng băng như cây cột xi-măng.

Gió thổi lạnh lạnh ập vào lòng xe chật chội

Không khi Gioneo ban đêm dễ thở hơn không khi mọi thành phố trên địa cầu. Nó không chứa chất khói nghèn nghẹt như Luân Đôn. Nó không sắc mùi rượu vang, phở mát và son phấn đàn bà như Ba Lê. Nó cũng không ứa mùi thuốc sát trùng như Nữ Ước. Nó diu diu, thoang thoang mùi lá thông, mùi tuyết trinh nguyên của những đỉnh núi hiền hòa, mùi nước hồ the the ngồn ngọt...

Nhiều ý tưởng trái ngược dâng lên trong lòng Văn Bình. Chàng muốn bắt chước các ông «bự» kéo bầu đàn thê tử qua Thụy Sĩ để hưởng tuổi già với số tiền đặt sẵn trong nhà băng, tiêu xài cả đời không hết. Chàng khỏi cần tham những hoặc buồn lâu chàng vẫn có tiền. Và không phải ít tiền đâu nhé ! Nhưng không hiểu sao, chàng lại ít có thiện cảm với Thụy Sĩ. Và nhất là với thành phố Gio-neo.

Có lẽ vì chàng là đệ tử của thần siêu tốc độ mà đường sá thì chẳng rộng bao nhiêu, lại gồm toàn đèo núi, tài xế hạng cứ như chàng nhều khi cũng chỉ dám gài số một. Rap hát chỉ lèo lèo mấy nhà, thú tiêu khiển thì vền vện có một số nhạc viện đến để nghe nhạc xưa từ thời ông Bành Tô. Còn thức uống thì chẳng có gì đặc sắc. Ngoại trừ một mớ rượu vang ngon không ra ngon, mà dở

không ra dở. Và một loại la-ve pha sirô lựu ngọt lặt.

Đặc sắc chỉ có món sũa. Trẻ nít Việt mà sũa Guigoz tất phải mê Thụy Sĩ. Khốn nỗi Văn Bình đã qua cái tuổi bú sũa từ lâu nên chàng đành ngả nón chào thua. Sũa Thụy Sĩ tuyệt ngon nên súc-cù là do sũa mà ra cũng tuyệt cú mèo. Lại khốn nỗi Văn Bình không mấy gắn bó với súc-cù-là. Chẳng phải vì chàng sợ mập, chàng có thể ăn cả kí súc-cù là rồi ra sản mứa vài bài quyền là ca-lo-ri tan biến hết. Chàng không mấy gắn bó vì... danh từ «súc-cù-là» thường gọi ra ý nghĩ xấu. Súc-cù-là Thụy Sĩ trộn với «chất nổ» đem biểu đàn bà con gái ăn thì bừa mà thuốc lú cũng thua (và súc-cù-là Nhật thua là cái chắc). Khốn nỗi từ ngày thành con trai rồi thành đàn ông, Văn Bình lại chưa hề biết dùng súc-cù-là...

Ngồi bên, giữa tiếng kêu rừ rừ của động cơ xe Vôn-va-gen, đột nhiên Nicôn cất tiếng hỏi :

— Anh thích chơi ru lét không ?

Không hiểu sao Nicôn lại hỏi chàng như vậy. Chàng chưa kịp đáp thì hắn đã đáp giùm :

— Hoàng tử Phakanvong là một cây ru lét. Úi chao, mọi sông ru lét trên thế giới đều nhìn mặt ông ta. Đánh ru lét thường thua, khuyh gia bại

sản là chuyên cơm bữa, ông ta lại không thua mới lạ chứ. Người ta bảo là ông ta không thua vì được báu vật go-do-chong-giom độ tri.

Văn Bình cười :

— Ông ta sẽ là đồng chí của tôi, Tôi cũng khoái ru-lét kinh khủng. Và tôi cũng ăn nhiều hơn thua. Mặc dầu tôi không có go-do-chong-giom.

Nicôn cười theo, nhưng chỉ một vài giây đồng hồ sau gương mặt hắn trở nên trịnh trọng như thể hắn sắp sửa tham dự đại lễ. Rồi hắn lăm bằm một mình :

— Kỳ quái... ông ta thích chơi ru-lét thì đến Gio-neo làm gì nhỉ ?

Mỗi bản khoán của Nicôn cũng là điều Văn Bình đang cố tìm hiểu. Thụy Sĩ không phải là đất đồ bác như vương quốc Mônacô hoặc Lát ve Gát. Đành rằng cũng có nơi cho du khách tính cuộc đồ đen, song họ chỉ được phép chơi một loại na ná với ru-lét, chỉ khác ở điểm nó được chia ra làm ít ô đặt tiền hơn, và người ta dùng trái banh bằng cao su khá lớn, thay vì dùng hòn bi bằng sắt nhỏ như thường lệ.

Tuy nhiên, điều làm dân chơi tư chiếng chán nản là số tiền ăn thua lớn nhất trong sông ru-lét là 5 phạt-lăng, nghĩa là hơn một đô-la Mỹ. Hừ...

không ra dở. Và một loại la-ve pha sirô lựu ngọt lặt.

Đặc sắc chỉ có món sũa. Trẻ nít Việt mà sũa Guigoz tất phải mê Thụy Sĩ. Khốn nỗi Văn Bình đã qua cái tuổi bú sũa từ lâu nên chàng đành ngả nón chào thua. Sũa Thụy Sĩ tuyệt ngon nên súc-cù là do sũa mà ra cũng tuyệt cú mèo. Lại khốn nỗi Văn Bình không mấy gần bó với súc-cù-là. Chẳng phải vì chàng sợ mập, chàng có thể ăn cả kí súc-cù là rồi ra sản mứa vài bài quyền là ca-lo-ri tan biến hết. Chàng không mấy gần bó vì... danh từ «súc-cù-là» thường gọi ra ý nghĩ xấu. Súc-cù-là Thụy Sĩ trộn với «chất nở» đem biểu đàn bà con gái ăn thì bùa mê thuốc lú cũng thua (và súc-cù-là Nhật thua là cái chắc). Khốn nỗi từ ngày thành con trai rồi thành đàn ông, Văn Bình lại chưa hề biết dùng súc-cù-là..

Ngồi bên, giữa tiếng kêu rừ rừ của động cơ xe Vôn-va-gen, đột nhiên Nicôn cất tiếng hỏi :

— Anh thích chơi ru lét không ?

Không hiểu sao Nicôn lại hỏi chàng như vậy. Chàng chưa kịp đáp thì hắn đã đáp giùm :

— Hoàng tử Phakanvong là một cây ru lét Úi chao, mọi sông ru lét trên thế giới đều nhận mặt ông ta. Đánh ru lét thường thua, khuyh gia bại

sản là cnuyện cơm bữa, ông ta lại không thua mới lạ chứ. Người ta bảo là ông ta không thua vì được báu vật go-do-chong-giom độ trì.

Văn Bình cười :

— Ông ta sẽ là đồng chí của tôi, Tôi cũng khoái ru-lét kinh khủng. Và tôi cũng ăn nhiều hơn thua. Mặc dầu tôi không có go-do-chong-giom.

Nicôn cười theo, nhưng chỉ một vài giây đồng hồ sau gương mặt hắn trở nên trịnh trọng như thể hắn sắp sửa tham dự đại lễ. Rồi hắn lăm lăm một mình :

— Kỳ quái.. ông ta thích chơi ru-lét thì đến Gio-neo làm gì nhỉ ?

Mỗi bản khoán của Nicôn cũng là điều Văn Bình đang cố tìm hiểu. Thụy Sĩ không phải là đất đồ bạc như vương quốc Mônacô hoặc Lát ve Gát. Đành rằng cũng có nơi cho du khách tỉnh cuộc đồ đen, song họ chỉ được phép chơi một loại na nà với ru-lét, chỉ khác ở điểm nó được chia ra làm ít ô đặt tiền hơn, và người ta dùng trái banh bằng cao su khá lớn, thay vì dùng hòn bi bằng sắt nhỏ như thường lệ.

Tuy nhiên, điều làm dân chơi tứ chiếng chán nản là số tiền ăn thua lớn nhất trong sông ru-lét là 5 phạt-lăng, nghĩa là hơn một đô-la Mỹ. Hừ...

như vậy mới bằng một phần chục của bầu cua cá cộp Saigon. .

Xe hơi đã lái vào đường Dalcrose.

Trong giây lát, Nicôn đậu lại trước cánh cổng sắt uốn to tướng như cổng dinh Tổng Thống. Đèn ngoài cổng thấp sáng chung. Tuy tường ngoài cao như tường trung tâm Cải huấn Chí Hòa, Văn Bình cũng thấy những vùng sáng trong vườn bực lên. Chắc bên trong đang có tiệc tùng. Hoặc hoàng tử Phakanvong đang tiếp khách quý.

Hai tên cận vệ gác cửa nhớ mặt Nicôn và số xe Vövagen nên chào hỏi cung kính. Song họ từ chối, không chịu mở rộng cánh cổng cho xe chạy vào vườn. Lý do họ nêu ra là hoàng tử có khách, và hoàng tử chỉ tiếp khách hẹn trước. Mặc dầu Nicôn nói là có công việc hệ trọng, họ vẫn khăng từ chối, Nicôn yêu cầu được gọi điện thoại cho viên bí thư của hoàng tử Phakanvong, họ vẫn tiếp tục lắc đầu. Nicôn cầu nhau thì một trong hai tên cận vệ nói :

— Lệnh trên rất nghiêm khắc, xin ông cảm phiền.

Đặc phái viên Nicôn quay ra than thở với Văn Bình :

— Đấy, tôi đã bảo, anh không chịu nghe. Vào

nhà Phakanvong có lẽ còn khó hơn vào tổng hành doanh yết kiến ông Si-mít nữa. Minh chỉ còn nước về khách sạn, kêu dây nói đề lấy hẹn. Sớm nhất là ngày mai mới gặp nổi hoàng tử. Trước khi đến đây, tôi đã phải nhờ tòa lãnh sự Hoa Kỳ xin giờ hẹn với ông ta. Anh đừng tưởng bở..

Văn Bình đã xuống xe, điềm nhiên hút thuốc lá. Nicôn còn ngồi sau vô-lăng, động cơ chưa tắt. Hai tên cận vệ đứng sát cửa hông, nói chớ ra. Cửa chính lẫn cửa hông đều được lót kẽm dày bên trong, và sơn đen kịt, nhưng mỗi khi khách bấm chuông thì tấm kẽm ở cửa hông được kéo dạt sang bên khiến người ở trong có thể trò truyện được với người ở ngoài.

Hai tên cận vệ đều là người đồng hương của Phakanvong, nghĩa là nước da bánh mật, mũi hơi tẹt và lông mày sâu róm. Tuy nhiên về chiều cao cũng như chiều ngang, họ không thua kém tiêu chuẩn tây-phương là bao.

Văn Bình khen ngợi tên cận vệ gần song sắt nhất :

— Chà, anh có bàn tay đẹp ghê !

Tên cận vệ được «nâng bi» cười ré lên như bị thọc lét. Hấn xô bàn tay lớn gần bằng cái quạt giấy, ngón vuông sù sì. Rồi gật gù :

— Cảm ơn ông. Ông quả là người biết người biết của. Tôi luyện tập hết cơm hết gạo mới có được bàn tay cứng rắn như thế này đây. Ông thử nhìn lòng bàn tay của tôi thì thấy. Da tôi thật dày, dao sắc chém không đứt.

Văn Bình tiến đến sát chắn song. Cả hai tên cận vệ chỉ còn cách chàng một tầm tay. Nicôn chưa đoán ra thủ đoạn của chàng thì chàng đã vung hai tay qua kẽ hở. Mỗi bàn tay của chàng thộp một bàn tay, và trong chớp mắt hai tên cận vệ đồ sộ, khỏe mạnh và nhanh nhẹn đã biến thành hai tù nhân ngoan ngoãn, tia mắt lơ dờ, thân thể mềm nhũn.

Văn Bình đã điếm vào mê huyết của họ trên bàn tay. Té ra hai tên cận vệ của Phakanvong chỉ to xác, chứ không đáng sợ. Văn Bình ghim cả hai vào cửa sắt, giọng hăm dọa :

— Chịu mở cửa cho xe vào chưa, hai chú ?

Một tên nhăn nhó :

— Chân tôi bại liệt rồi, xin ông giải huyết cho.

Văn Bình xô hẳn ngã chúi xuống cỏ :

— Nhanh lên, không ai chờ được nữa.

Tên cận vệ còn lại riu riu mở chốt. Cửa hông được mở ra. Văn Bình mở cửa lớn, ra hiệu cho Nicôn, song Nicôn ngần ngại không dám thâm nhập

vùng «cấm địa». Văn Bình khoan thai đóng cửa, dựng hai tên cận vệ ngồi dưới gốc cây rồi mới trèo lên xe.

Hàng chục dây đèn ngũ sắc được treo bằng nhện trong vườn, lung lẳng trên cành cây xum xuê hoặc uốn éo dọc hàng hiên dài. Dưới ánh đèn, Văn Bình nhận thấy Nicôn biến sắc. Chàng hỏi hần :

— Teo hã ?

Hần đáp :

— Anh đánh cận vệ của Phakanvong sợ lại gặp lời thôi đây.

— Lời thôi thế nào?

— Nhân viên của mình đã ăn cắp báu vật, mình chưa tìm ra lại hành hung cận vệ.

— Đừng ngại. Phakanvong không dám làm dữ đâu.

— Hừ... hần nổi tiếng là hay cáu. Khi hần lên con tam bánh thì ông trời hần cũng coi là đồ bỏ.

— Tôi còn cáu dữ hơn hần nhiều.

— Nói ầu. Tôi không muốn đôi co với anh nữa.

— Anh nghĩ đúng. Vì dầu sao mình cũng nên hà tiện nước miếng để lát nữa đấu võ miệng với Antôn.